

OLIVERES I OLI

Les borrasses ben parades i l'escala en bon forçó. Escarrant les mans no paren, lo fred se torna suor. I així és un dia d'auliva en un hivern molt llarg i fred. I així és un dia d'auliva la vida del pagès. Un dia d'auliva, Xeic!

Una, dos, tres... i aquí ja em descompto. Les petites olives van caient silenciosament a la borrassa verda i encara humida per la gebrada matinera, mentre veig les meves mans enfundades en uns guants com fan servir la pinta amb fúria; s'ha d'acabar l'arbre el més ràpid possible, ja que el dia és curt però les oliveres no entenen ni de dies ni de hores. Les fulles van caient pel meu costat i una oliva fugissera impacta el meu cap a la velocitat de la pinta mecànica, coneguda pel nom "d'aplausó". Defujo del cable groc i m'escolo cap a la soca, que a qui l'edat no perdona i les arrugues creen un paratge misteriós per totes aquelles criatures diminutes que hi habiten. Però no és hora de mirar les musaranyes, sinó de desfer la corbata, que impedeix que el fruit s'escoli entremig de les esclètxes de les borrasses, i plegar aquestes. *-Quantes quarteres portem ja?* La frase que tants anys s'ha dit, que tantes boques han pronunciat, que tants càlculs ha portat. Anar fent sacs, l'únic que compta. I contemplar-los mentre de cul a terra, asseguts contra un marge i amb l'escalfor d'un sol hivernal, anem degustant aquell menjar que, ja se sap, al tros sempre té més bon gust.

Però no és fins a l'hora de retirar, amb els peus gelats i l'olor de les olives al cotxe, en què aprecio aquell paisatge que en qüestió de minuts s'enfosquirà, i no puc evitar pensar en el privilegi que tenim de poder gaudir d'aquests paratges naturals que sense saber-ho, formen aquest indret idil·lic tan apreciat però alhora tan desconegut.